

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/48/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8811010134
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Havírová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2012:8811010134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Andreou Havírovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. apríla 2012 vo Vranove nad Topľou takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

Ľ. B., nar. XX. Z. XXXX vo Vranove nad Topľou, trvale bytom Q.Q.Á. č. XXX, okr. Vranov nad Topľou, prechodne bez prihlásenia bytom F. XX/X, X. X - X., Č. J., zamestnaný ako čašník v Reštaurácii R. Č. X. v Prahe, Česká republika,

u z n á v a s a z a v i n n é h o , ž e

obžalovaný ako zamestnanec spol. U. M. s.r.o. XXX XX B. č. XXX, IČO: XX XXX XXX v mesiaci november 2010 vykonal za uvedenú spoločnosť vopred dohodnuté práce, kde po ukončení prác od zákazníkov zinkasoval celkovú sumu 3.286,- eur, ktoré mal odovzdať zodpovednému zamestnancovi vo firme U. M. s.r.o. B., čo však neučinil a zverenú finančnú prostriedky neodovzdal a použil ich pre svoju osobnú potrebu, čím takto pre poškodenú spoločnosť U. M. s.r.o. B. č. XXX, okr. Vranov nad Topľou spôsobil škodu vo výške 3.286,- eur,

teda

prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

čím spáchal

prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.
Za to mu súd ukladá

Podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona pri zistení rovnováhy pomeru poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť zaplatiť spôsobenú škodu poškodenej spoločnosti U. M. s.r.o., so sídlom B. č. XXX, okr. Vranov nad Topľou, IČO: XX XXX XXX vo výške 3.286,- Eur (tritisícdivostoosemdesiatšesť eur).

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému L. B. urobiť vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 Tr. poriadku. Obžalovaný vo vzťahu k skutku obžaloby vyhlásil, že je vinný. Súd vzhľadom na potrebu vykonania dokazovania rozhodol, že vo veci vykoná dokazovanie.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného L. B., splnomocnenca poškodenej spoločnosti F. Z., svedkov F. O., J. Q., P. Z., prečítaním listinných dôkazov, na základe čoho mal súd skutkový stav za preukázaný tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný L. B. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že dňa 27.10.2010 uzatvoril dohodu o vykonaní práce s poškodenou spoločnosťou U. M. s.r.o. V novembri 2010 spoločne so svedkom F. O. vykonávali zasklievanie balkónov ako aj vyhotovenie letných terás v meste Sereď. So svedkom O. sa dohodol, že peniaze od objednávateľov zákaziek bude preberať on, keďže prvá objednávateľka práce mu dala peniaze za vykonané práce a on tieto peniaze prevzal. Celkovo za vykonané práce zinkasoval sumu 4.000,- eur, z čoho vyplatil svedkovi O. mzdu približne vo výške 300 alebo 400 eur. Poškodenej spoločnosti U. M. s.r.o. mal vrátiť sumu 3.200,- eur, keďže takáto suma bola uvedená v dohode o uznaní dlhu. Všetky uvedené peniaze prehral na automatoch v meste Sereď, čo oznámil aj svedkovi O.. Mal záujem spoločne so svedkom O. vykonať ešte nejaké zákazky v meste Sereď, aby získal peniaze a zamestnávateľovi - poškodenému svoj dlh splatil. Spoločne so svedkom O. po návrate domov vykonali vyúčtovanie vykonaných prác. Na základe tohto vyúčtovania zistil, že zamestnávateľovi dlhuje sumu 3.200,- eur. Zamestnanec poškodenej spoločnosti J. Q. urobil vyúčtovanie na základe nimi predložených dokladov a takisto zistil, že poškodenej spoločnosti dlhuje sumu 3.200,- eur. Svedkovi Q. povedal, že túto sumu prehral na automatoch. Svedok Ján Nus sa dozvedel od svedka Sotáka, že prehral firemné peniaze. Svedkovi P. Z. navrhol, že naďalej bude vo firme pracovať a že mu splatí dlh za 2-3 mesiace. Vyjadril sa aj k svojim osobným pomerom a k súčasnej výške svojho príjmu. Do doby rozhodnutia súdu vo veci obžalovaný z dlžnej sumy nič neuhradil.

Splnomocnenec poškodenej spoločnosti U. M. s.r.o. F. Z. na hlavnom pojednávaní uviedol, že v novembri 2010 spoločne so svedkom Harmanom odišiel obžalovaný vykonať nejaké montáže do mesta Sereď. Obžalovaný B. prevzal od zákazníka L. O. sumu 1.090 eur, od zákazníčky F. V. sumu 1.300,- eur, od zákazníčky F. Č. sumu 720,- eur, od zákazníka P. Š. sumu 176,- eur. Títo zákazníci najprv zaplatili zálohu a po vykonaní diela ten - ktorý zákazník doplatil zvyšnú sumu. Na základe faktúr, zmlúv o zhotovení veci na zákazku a príjmových pokladničných dokladov vykonal v ich spoločnosti vyúčtovanie svedok Q., na základe ktorého im obžalovaný B. mal vrátiť sumu 3.286,- eur. Obžalovaný B. povedal po návrate do ich firmy svedkovi Q., jeho bratovi P.Á. Z. a neskôr aj jemu na dvore, že tieto peniaze prehral na automatoch. Obžalovaného B. predtým nepoverovali preberaním väčšej sumy peňazí. Uviedol, že osobitné splnomocnenie na preberanie peňazí svojim zamestnancom neudelovali a takisto ani súčasťou dohody o vykonaní práce uzatvorenej s obžalovaným B. nebolo poverenie na preberanie peňazí od zákazníkov. Jednotlivým zamestnancom oznamovali, že v prípade prebratia vyššej sumy od zákazníkov, približne nad 1.000 eur, tieto peniaze mali zasielať poštou alebo na ich účet v banke. O tejto skutočnosti mal vedomosť aj obžalovaný B., keďže o tom vedeli všetci montéri v ich spoločnosti. Keďže obžalovaný B. nevrátil ich spoločnosti sumu 3.286,- eur, svedok P. Z. uzatvoril s obžalovaným dňa 18.11.2011 dohodu o uznaní dlhu. Obžalovaný dosiaľ nezaplatil nič z dlžnej sumy, pričom oni boli ochotní dohodnúť sa s obžalovaným B.. Vyjadril sa, že od sumy 3.286 eur bola odpočítaná mzda obžalovaného B. ako aj svedka O.. Obžalovaný B. mu pritom povedal, že všetky peniaze prehral na automatoch. Obžalovaný napriek uplynutiu jedného roka od spáchania skutku im nevrátil dlžnú sumu, preto na neho podali trestné oznámenie.

Svedok F. O. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že v novembri 2010 ako zamestnanec poškodenej spoločnosti odišiel s obžalovaným B. na 11-dňový pracovný turnus na západné Slovensko do Sereď, kde vykonávali zasklievanie balkónov ako aj montáž lexanových prístreškov. Od zamestnávateľa nemali žiadne poverenie na preberanie peňazí od jednotlivých zákazníkov. Keďže od prvého zákazníka prevzal peniaze obžalovaný B., dohodli sa navzájom, že peniaze od zákazníkov bude preberať obžalovaný, ktorý bude zároveň aj podpisovať príjmové pokladničné doklady ako aj objednávky. Z prijatých peňazí mu obžalovaný vyplácal dennú mzdu vo výške približne 15-20 eur v závislosti od vykonanej práce. Raz v sobotu po návrate zo zákazky si spoločne s obžalovaným išli ľahnúť a keď sa ráno v nedeľu zobudil tak obžalovaný B. nebol v izbe. Obžalovaný mu telefonicky oznámil, že hrá na automatoch a že vyhral nejaké

peniaze, pričom mu uviedol, že firemné peniaze zobral takisto so sebou. Po návrate domov okolo 13:00 hod. alebo 14:00 hod. mu obžalovaný povedal, že firemné peniaze má so sebou, avšak túto skutočnosť nijak nepreveroval. Domnieval sa, že obžalovaný B. po návrate do Vranova n/T. zašiel do firmy a vyplatil firemné peniaze. Nasledujúci štvrtok dňa 18.11.2010 mu svedok P. Z. zaslal SMS správu, aby okamžite s obžalovaným B. prišli k zamestnávateľovi vyrovať peniaze, ináč na nich podá trestné oznámenie. Obžalovaný B. mu telefonicky oznámil, že prehral firemné peniaze a že zavola druhému konateľovi F. Z., s ktorým lepšie vychádzal. Svedok Q. na základe predložených dokladov obžalovaného B. vykonal vyúčtovanie, podľa ktorého mal obžalovaný vrátiť zamestnávateľovi sumu nad 3.000 eur, nevedel však uviesť presnú sumu. Obžalovaný oznámil svedkovi Q., že všetky peniaze prehral na automatoch, že ich minul a že má so sebou len 1,50 eur. Obžalovaný B. sa vyjadril, že si chce vybaviť pôžičku a tieto peniaze vrátiť zamestnávateľovi, čo povedal jemu, svedkovi Q. a P. Z. a zdalo sa mu, že tam bol aj poškodený F. Z.. Obžalovaný nespomenul, že by tieto peniaze zmizli z rodinného domu, kde boli ubytovaní v Seredi. Keď odchádzal od zamestnávateľa, obžalovaný mu povedal, že potrebuje ísť do Prahy a požiadal ho, či by ho neodviezol na vlak do Humenného. Nevedel sa vyjadríť, či obžalovaný uhradil spôsobenú škodu. Pri uzatvorení pracovného pomeru mu zamestnávateľ oznámil, že peniaze získané od zákazníkov je potrebné zasielať na účet firmy U. M. s.r.o. Nevedel sa vyjadríť k tomu, prečo vtedy peniaze nezaslali na účet zamestnávateľa. Vyjadril sa k možnosti uzavretia nejakej písomnej dohody obžalovaného s poškodeným F. Z. za prítomnosti svedkov P. Z. a J. Q.. Obžalovaný B. odišiel do Prahy asi 2-3 dni po vykonanom vyúčtovaní dňa 18.11.2010. Ďalej vypovedal, že obžalovaný po vykonaní prvej zákazky zobral príslušné doklady, išiel k zákazníkovi a prebral od neho peniaze. Obžalovanému preto povedal, že keď prevzal prvé peniaze, bude preberať financie aj od ďalších zákazníkov a z týchto mu bude vyplácať dennú mzdu. O tom, že obžalovaný B. prehral všetky peniaze na automatoch, sa dozvedel až u zamestnávateľa.

Z výpovede svedka J. Q. na hlavnom pojednávaní vyplýva, že u poškodenej spoločnosti vykonáva funkciu projektového manažéra. V danom prípade zistili, že obžalovaný B. aj svedok O. sa po vykonaní zákazky nachádzali vo Vranove n/T., pričom mali prísť na ich firmu s vyúčtovaním a takisto aj s peniazmi. Dňa 18.11.2010 prišiel obžalovaný B. spoločne so svedkom O. do Vranova n/T., pričom vyúčtovanie ich zákaziek nebolo pripravené. Zistil, že obžalovaný B. so svedkom O. mali vrátiť firme sumu niečo cez 3.200 eur, teda 100.000,- Sk. Túto sumu peňazí mal vrátiť obžalovaný B., keďže on mal na starosti preberanie peňazí od zákazníkov ako aj vypracovanie vyúčtovania. Obžalovaný B. mu oznámil, že peniaze nemá, že ich prehral na automatoch a to konkrétne na rulete. Túto skutočnosť oznámil konateľom spoločnosti F. Z. a P. Z., ktorí s obžalovaným uzatvorili ústnu dohodu, podľa ktorej obžalovaný vráti peniaze v krátkom čase. Peniaze získané montérmi od zákazníkov vo výške presahujúcej 1.000 eur mali montéri zasielať zamestnávateľovi buď na účet alebo poštovou poukážkou, čím sa preukazovali montéri pri vypracovaní vyúčtovania.

Svedok P. Z. na hlavnom pojednávaní uviedol, že je jedným z konateľov poškodenej spoločnosti U. M. s.r.o. Jednotliví montéri mali získané peniaze vo výške nad 500,- eur posilať na účet firmy, o čom vedel aj svedok O. a obžalovaný B.. Obžalovaný B. im v predmetnej veci neodovzdal peniaze, pričom im chýbalo približne 3.200 eur. Zaužívané bolo, že zákazník na účet firmy zaslal 30% z celkovej sumy a zvyšok posielal buď na účet firmy na základe došlej faktúry alebo túto sumu poskytol konkrétnemu montérovi na základe príjmového pokladničného dokladu. Jednotliví montéri mali písomné poverenie na preberanie peňazí, nebol si však istý, či takéto poverenie mali aj obžalovaný B. a svedok O., keďže boli brigádnikmi. Vyjadroval sa k povinnosti montérov peniaze zamestnávateľa odovzdať ich firme. Obžalovaný B. a svedok O. sa pritom nedostavili do firmy ani týždeň po príchode do Vranova n/T. Obžalovaný mu oznámil, že nemá peniaze vybraté od zákazníkov, keďže ich prehral na automate v hre ruleta. Obžalovaný B. im z dlžnej sumy nič nevrátil. Obžalovaný im volal pred hlavným pojednávaním, že im vráti peniaze vo výške 40.000Kč, avšak od obžalovaného B. sa dozvedel, že len dva dni predtým požiadal o poskytnutie pôžičky vo výške 40.000,- Kč. S obžalovaným sa im pôvodne nepodarilo skontaktovať.

Obžalovaný B. bol zamestnaný u spoločnosti U. M. s.r.o. na základe dohody o vykonaní práce zo dňa 27.10.2010 od 28.10.2010 bez určenia doby ukončenia tohto pracovného pomeru. Splnomocnenec poškodenej spoločnosti na hlavnom pojednávaní F. Z. predložil dohodu o pracovnej činnosti, ktorá bola uzavretá s obžalovaným B. dňa 26.10.2010 s určením doby ukončenia toho pracovnoprávneho vzťahu k 31.12.2010.

Podľa faktúry č. XXXXXXXX bola odberateľovi P. Š. fakturovaná za dodávku a montáž suma 226,- eur. Na základe zmluvy o zhotovení veci na zákazku cena po ukončení diela bola určená na sumu 176,- eur. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 6.11.2010 sumu 176,- eur prevzal od tohto odberateľa obžalovaný B.

Podľa faktúry č. XXXXXXXX bola odberateľke F. Č. fakturovaná za dodávku a montáž suma 900,- eur. Na základe zmluvy o zhotovení veci na zákazku cena po ukončení diela bola určená na sumu 360,- eur, pričom preddavok predstavoval sumu 180 eur. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 5.11.2010 sumu 720,- eur prevzal od tejto odberateľky obžalovaný B..

Podľa faktúry č. XXXXXXXX bola odberateľke V.Á. F. fakturovaná za dodávku a montáž suma 1.600- eur. Na základe zmluvy o zhotovení veci na zákazku cena po ukončení diela bola určená na sumu 1.300,- eur. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 14.11.2010 sumu 1.300,- eur prevzal od tejto odberateľky obžalovaný B..

Podľa faktúry č. XXXXXXXX bolo odberateľovi L. O. fakturované za dodávku a montáž suma 1.290,- eur. Na základe zmluvy o zhotovení veci na zákazku cena po ukončení diela bola určená na sumu 1.090,- eur. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 10.11.2010 sumu 1.090,- eur prevzal od tohto odberateľa obžalovaný B..

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo ako i v ich súhrne, považoval súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný L. B. sa dopustil skutku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Obžalovaný je usvedčovaný svojím priznaním ako aj vlastnou výpoveďou, ďalej výpoveďou konateľa poškodenej spoločnosti F. Z., v súlade s ktorými vyznievajú aj výpovede svedkov F. O., J. Q. a P. Z. .

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný spoločne so svedkom O. boli v pracovnoprávnom vzťahu s poškodenou spoločnosťou U. M. s.r.o. a boli týmto zamestnávateľom poverení vykonaním montáži v meste Sereď. Z výpovede obžalovaného ako aj vyššie uvedeného svedka vyplýva, že na základe prebratia peňazí za vykonanú zákazku od prvého odberateľa samotným obžalovaným sa obaja títo zamestnanci poškodenej spoločnosti dohodli, že získanú finančnú hotovosť po vykonaní montáže od jednotlivých odberateľov bude preberať počas celej doby vykonávania zákazok obžalovaný L. B.. Na základe vykonaného vyúčtovania, opierajúc sa o faktúry vystavené odberateľom P. Š., F.J. Č., F. V. a L. O., zmlúv o zhotovení veci na zákazku, príjmových pokladničných dokladov bolo zistené, že obžalovaný prevzal od týchto zákazníkov celkovú sumu 3.286 eur. Obžalovaný L. B. ešte počas pobytu v meste Sereď uvedenú finančnú hotovosť použil pre svoju osobnú potrebu a podľa vlastného vyjadrenia, potvrdzovanú aj výpoveďou splnomocnenca poškodenej spoločnosti F. Z. a svedkov F. O., J. Q. túto utratil v hazardných hrách. Obžalovaný pritom napriek opakovaným snahám zo strany oprávnených osôb poškodenej spoločnosti a uplynutia dlhšieho času od neodovzdania peňazí svojmu zamestnávateľovi, túto sumu ani čiastočne nevrátil poškodenej spoločnosti. Obžalovaný pritom získané peniaze od zákazníkov neodovzdal svojmu zamestnávateľovi vopred stanoveným spôsobom, teda ich nezaslal poštovou peňažnou poukážkou či pripísaním na bankový účet poškodenej spoločnosti. Treba zároveň poukázať na skutočnosť, že iniciatíva obžalovaného preberať peniaze od jednotlivých zákazníkov prejavená už hneď pri prvej zákazníčke nasvedčuje tomu, že obžalovaný pravdepodobne už hneď pri prvom zverení peňazí v mene zamestnávateľa pojal úmysel tieto peniaze poškodenej spoločnosti nevrátiť a tieto využiť na osobnú potrebu. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že aj prípadná neskoršia náhrada škody obžalovaným, k čomu však napriek uplynutiu dlhšieho času od spáchania skutku do rozhodovania súdu nedošlo, by bolo možné považovať iba za náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorá nemá žiadny vplyv na posudzovanie naplnenia jednotlivých stránok trestného činu obžalovaným. Táto skutočnosť by mohla mať vplyv iba pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Obrana obžalovaného bola v celom konaní zameraná práve na odôvodnenie jeho nespôsobilosti vrátiť dlžnú sumu poškodenej spoločnosti. Nemožno pritom opomenúť vyjadrenie sa svedka F. Z., že s obžalovaným sa im nepodarilo skontaktovať, obžalovaný nedodrжал ani predtým uzavretú dohodu o uznaní dluhu a nebol ochotný ani na hlavnom pojednávaní pristúpiť na dohodu vypracovanú svedkom F. Z. o postupnom splatení dlžnej sumy.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona vzhľadom na výšku spôsobenej škody. Po objektívnej stránke obžalovaný naplnil skutkovú podstatu uvedeného trestného činu tým, že si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu (podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona 2.660 eur).

Subjektívna stránka konania obžalovaného je daná vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, pretože jeho konanie vedome smerovalo k vyvolaniu následku, ktorým je spôsobenie škody na cudzom majetku.

Obžalovaný sa skutku dopustil ako trestne zodpovedný subjekt.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, súd prihliadol na všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela (§ 34 ods. 4 Tr. zákona)

Obžalovaný B. sa podľa vlastného vyjadrenia už dlhšiu dobu zdržiava na území Českej republiky. Z miesta svojho predchádzajúceho bydliska nie je bližšie hodnotený.

Obžalovaný v minulosti nebol priestupkovo postihnutý.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol celkovo 6 krát súdne trestaný. Je potrebné zdôrazniť, že posledné odsúdenie obžalovaného súdom Slovenskej republiky bolo za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Tr. zákona a za trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 na trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, ktorý vykonal dňa 7.6.2003. Z vyjadrenia obžalovaného vyplýva, že pravdepodobne po výkone tohto trestu v roku 2003 odišiel na území Českej republiky, kde sa zdržiaval podľa vlastného udania po dobu 7 rokov. Počas pobytu sa na území tohto štátu bol až 3 krát súdne potrestaný a to opätovne za trestný čin krádeže, ďalej za trestný čin výtržníctva a naposledy za trestný čin porušovania domovej slobody. Obžalovaný bol naposledy súdne potrestaný rozhodnutím Obvodného soudu Praha 1 zo dňa 16.12.2009 sp.zn. 1 T 133/2009 v spojení s rozhodnutím Městského soudu Praha zo dňa 17.3.2010 sp.zn. 6 To 25/2010, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov do 15.12.2014. Zároveň bol zrušený predchádzajúci výrok o treste uložený obžalovanému rozhodnutím Obvodného soudu Praha 2 sp.zn. 3 T 372/2009 v trvaní 1 roka, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov.

Obžalovaný sa teda vyššie uvedeného skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia, aj keď cudzozemským súdom.

Obžalovanému poľahčovalo, že sa k trestnej činnosti priznal a túto oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zákona). Priťažujúcou okolnosťou u obžalovaného bolo predchádzajúce odsúdenie za trestné činy (§ 37 písm. m/ Tr. zákona). U obžalovaného tak bola zistená rovnováha poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a teda v zmysle ust. § 38 ods. 2 Tr. zákona mu bolo potrebné ukladať trest v rámci základnej trestnej sadzby.

Pri prečine sprenevery podľa § 213 ods. 2 Tr. zákon umožňuje Trestný zákon uložiť jeho páchatelovi trest odňatia slobody v rozmedzí od jedného do piatich rokov.

Súd dospel k záveru, že napriek predchádzajúcim odsúdeniam obžalovaného ako súdmi Slovenskej republiky tak aj cudzozemskými súdmi a to aj za majetkovú trestnú činnosť je obžalovanému potrebné uložiť trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Obžalovanému preto uložil trest odňatia slobody tesne nad rámec základnej trestnej sadzby v trvaní 15 mesiacov.

V súvislosti s rozhodovaním o spôsobe výkon tohto treste je potrebné zdôrazniť, že podmiennečný odklad výkonu tohto trestu je možný v prípade, ak vzhľadom na osobu páchatela a na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto ponúkol záruku za nápravu páchatela na zabezpečenie ochrany spoločnosti a na nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný. Nevyhnutnosť výkonu trestu je potrebné hodnotiť predovšetkým vzhľadom na účel trestu, ktorý má v zmysle ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom zároveň trest vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd dospel k záveru, že u obžalovaného nie sú naplnené podmienky na rozhodnutie o podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody. S prihliadnutím predovšetkým na osobu páchatela ako aj okolnosti daného prípadu súd je toho názoru, že účel trestu možno dosiahnuť jedine výkonom uloženého trestu odňatia slobody. Je nepochybné, že obžalovaný po výkone trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky sa presťahoval na územie Českej republiky. Z odpisu registra trestov pritom vyplýva, že aj na území cudzieho štátu sa dopúšťal trestnej činnosti a to jednak majetkovej povahy ako aj násilnej povahy. V krátkej dobe po právoplatnom prísnom podmiennečnom odsúdení rozhodnutím súdu Českej republiky dňa 17.3.2010 sa obžalovaný opätovne vrátil na územie

Slovenskej republiky. Vychádzajúc z predloženej pracovnoprávnej zmluvy uzavretej s poškodenou spoločnosťou je zrejmé, že obžalovaný sa len dňa 26.10.2010 zamestnal v spoločnosti U. M. s.r.o., pričom trestného činu sa dopustil hneď pri prvej pracovnej úlohe uloženej mu zamestnávateľom. Podľa vyjadrenia obžalovaného následne po dvoch či troch mesiacoch po spáchaní skutku mal opustiť územie Slovenskej republiky údajne z dôvodu nemožnosti zabezpečiť základné životné potreby svojej ako aj svojej rodiny. Svedok F. O. naproti tomu tvrdil, že obžalovaný odcestoval do Prahy 2 či 3 dni po vykonaní vyúčtovania u zamestnávateľa, pri ktorom sa zistilo, že obžalovaný spreneveril peniaze zverené mu v mene poškodenej spoločnosti. Je teda nepochybné, aj vzhľadom na skutočnosť, že po obžalovanom bolo vyhlásené pátranie ako v prípravnom konaní tak aj v konaní pred súdom, že obžalovaný sa spočiatku vyhýbal trestnému stíhaniu.

Obžalovaný teda opakovane pácha trestnú činnosť a prípadnému výkonu trestu uloženého mu za jeho protiprávnu činnosť sa vyhýba pobytom na území iného štátu. Obžalovaný napriek vedomosti o tom, že mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody, aj keď súdom Českej republiky, sa bezprostredne po návrate na územie Slovenskej republiky opäť dopustil trestnej činnosti a po jej spáchaní ihneď opustil územie Slovenskej republiky.

V zmysle ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Obžalovaný poukazoval predovšetkým na svoje rodinné pomery a to na starostlivosť o svoju mal. dcéru vo veku skoro 3 rokov, ktorú vychováva spoločne s družkou. Tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody potrebnú starostlivosť tomuto dieťaťu, aj vzhľadom na vek mal. dieťaťa, mu môže poskytnúť jeho družka. Vzhľadom na dovŕšenie veku 3 rokov dieťaťa má jeho matka znovu možnosť sa zamestnať a tak si zabezpečiť príjem na základné životné potreby svojej ako aj svojej dcéry. Obžalovaný si mal uvedomiť už v čase páchania trestnej činnosti, že má družku a mal. dcéru. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že trestnej činnosti sa nedopúšťajú len slobodní a bezdetní páchatelia. Súd je toho presvedčenia, že prípadné opätovné uloženie podmieneného trestu odňatia slobody by obžalovaného neodradilo od páchania ďalšej trestnej činnosti, určite aj majetkového charakteru, pričom je smerodajný záujem predovšetkým spoločnosti zabrániť páchatel'ovi v opätovnom dopúšťaní sa trestnej činnosti.

V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody poškodenej spoločnosti treba poukázať na skutočnosť, že obžalovaný mal dostatok času aspoň na čiastočnú, hoc minimálnu úradu spôsobenej škody. Súd je toho názoru, že pokiaľ obžalovaný napriek uplynutiu doby skoro 1 roka a 5 mesiacov do doby rozhodovania súdu neuhradil škodu, samotné uloženie povinnosti nahradiť spôsobenú škodu v zmysle ust. § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zákona ho nepriveje k náhrade takto spôsobenej škody a to aj vzhľadom na zdržiavanie sa na území iného štátu, pričom je pravdepodobné, že by sa plneniu tejto svojej povinnosti snažil všemožne vyhnúť.

Základným účelom trestu pritom je predovšetkým prvok represie a teda zabránenie páchatel'ovi v páchaní trestnej činnosti a teda, aby sa obžalovaný opätovne nedopúšťal protiprávneho konania.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa ako osobnosti obžalovaného tak aj okolnosti daného prípadu, viedol súd k záveru, že účel trestu nemožno dosiahnuť len podmieneným odsúdením.

Keďže obžalovaný bol v predchádzajúcich 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, dôvodné by bolo jeho zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona). Vzhľadom na závažnosť trestného činu ako aj na mieru narušenia páchatel'a dospel súd k záveru, že obžalovaného možno zaradiť do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súd zohľadnil, že obžalovaný bol naposledy vo výkone trestu odňatia slobody ešte v roku 2003 a to práve za úmyselný trestný čin, ktorý je v súčasnosti považovaný za prečin. Takéto zaradenie obžalovaného umožňuje aj ust. § 48 ods. 4 Tr. zákona veta druhá Tr. zákona. Súd je toho názoru, že aj výkon trestu v takejto diferencovanej skupine naplní svoj účel.

Konateľ poškodenej spoločnosti U. M. s.r.o. F. Z. si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody v rámci prípravného konania ako aj v konaní pred súdom vo výške 3.286, eur.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný B. prevzal od jednotlivých zákazníkov poškodenej spoločnosti sumu 3.286, 00 eur, ktorú do doby rozhodnutia súdu neuhradil ani čiastočne. Obžalovaný ani výšku spôsobenej škody poškodenej spoločnosti v priebehu celého konania nespochybňoval. Keďže takto uplatnenú výšku spôsobenej škody mal súd za preukázanú aj z listinných dôkazov, obžalovaného zaviazal na náhradu škody poškodenej spoločnosti v zmysle ust. § 287 ods. 1 Tr. poriadku vo výške 3.286,00 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od oznámenia rozsudku prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka a poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Odvolanie nemôže podať osoba, ktorá sa ho výslovne vzdala.